

De juiste voorbereiding

Een oud geschiedkundig manuscript beschrijft de begrafenis van de machtige veroveraar Alexander de Grote. Het was in die tijd de gewoonte dat een overledene volledig omwikkeld werd met doeken die geïmpregneerd waren met een soort was. Het lichaam werd op een baar naar het graf gedragen.

Alexander had voor zijn dood echter bevolen dat zijn handen zichtbaar moesten zijn, zodat iedereen zou zien dat hij niets meer bezat, en niets met zich meedroeg op zijn reis naar het dodenrijk. Hij realiseerde zich klaarblijkelijk maar al te goed dat hij in zijn dood niet langer de grote veroveraar was, maar dat er tussen hem en de armste bedelaar geen enkel verschil meer bestond. Als wij slechts leven voor deze wereld gaan we inderdaad met lege handen heen, maar als wij ons nu al inzetten voor de wereld die gaat komen zijn onze handen rijk gevuld met de rijkdommen van het eeuwige Koninkrijk waar wij naar toegaan.

De dood is nog altijd een onaangenaam onderwerp waar wij liever niet te veel aan denken. Aan de ene kant logisch, want op dit moment zien we maar weinig van die prachtige geestelijke wereld waar de Bijbel ons over vertelt, en zijn onze gedachten voortdurend gevuld met onze huidige aardse aangelegenheden.

Toch gaat deze wereld voorbij. Alles verandert en niets aards blijft onveranderd. Ieder mens wordt oud, al het materiële verliest zijn waarde, en uiteindelijk is er geen mens die niet voor de poort van de dood komt te staan, hoe hard we ook proberen om die zekerheid zo ver mogelijk uit onze gedachten te bannen.

Het sterftecijfer voor deze wereld is 100%.

Als wij het zo bekijken is het dan ook dwaasheid om niet de juiste voorbereidingen te treffen voor die laatste reis die ieder mens moet ondernemen.

Jezus zelf zei daarover: "Wat hebt u eraan de hele wereld te winnen en uw leven te verspelen? Wat kan een mens geven in ruil voor zijn leven?"

Dat was ook het probleem van Alexander de Grote. Hij had de wereld veroverd, maar had klaarblijkelijk geen voorbereidingen getroffen voor de wereld die ging komen. En zo moeilijk is dat niet. Jezus, die de dood voor ons overwon toen Hij drie dagen na Zijn kruisiging uit de dood opstond vraagt slechts van ons om Zijn liefde te aanvaarden. Alles wat wij daar voor moeten doen is Hem in ons hart sluiten, onze menselijke trots voor Zijn voeten neergooien en toegeven dat wij het alleen niet kunnen bolwerken.

Voor een Christen is de dood een overwinning. Een Christen is als een rups die zich op aarde maar nauwelijks kon voortbewegen, maar door de dood wordt vrijgemaakt en wordt veranderd in een prachtige vlinder die de eeuwigheid beërft.

Wat hebben we tenslotte nog aan onze machtige, menselijke trots als wij bij het einde van onze aardse reis aankomen en net als Alexander de Grote met lege handen de dood binnengaan?

Vergelijk de laatste woorden van de ongelovige Franse filosoof Voltaire eens met de laatste woorden van de Christelijke zendeling John Lyth. Voltaire schijnt gestorven te zijn terwijl hij wanhopig uitriep: "Hier lig ik, verlaten door God en mens en zonder hoop. Ik zou de helft van wat ik waard ben willen geven om nog zes maanden te mogen leven." John Lyth zei: "Is dit wat de dood is? Lieve Heer... Dit is zoveel beter dan het leven dat ik achter me laat."

Vertrouwen we liever op ons gevoel, onze eigen inzichten en onze eigen kracht, of op de woorden van Jezus die zei: "Ik ben Zelf het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven, zelfs als hij gestorven is. Wie leeft en in Mij gelooft, zal nooit sterven."

